

Sygn. akt II Cz 245/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.)

Sędziowie: SO Piotr Starosta

SO Irena Dobosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2015 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko (...) położonej przy ul. (...) U. (...)w B.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27.01.2015 roku,

sygn. akt I Nc 9972/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 245/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 27.01.2015 roku odrzucił skargę pozwanej z dnia 02.07.2014 roku na postanowienie referendarza sądowego z dnia 07.12.2013 roku o nadaniu klauzuli wykonalności.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż zarządzeniem doręczonym pełnomocnikowi pozwanej w dniu 02.12.2014 roku poinformowano pozwaną, iż jej pismo z dnia 02.07.2014 roku zostało uznane za skargę na postanowienie referendarza sądowego o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 07.12.2013 roku. Jednocześnie wezwano pozwaną do uiszczenia opłaty od skargi w kwocie 30 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. Opłata nie została uiszczona. Mając powyższe na uwadze na mocy art. 398²² § 5 kpc Sąd odrzucił skargę jako nieopłaconą.

Zażalenie na to postanowienie wniosła pozwana, domagając się jego uchylenia lub też uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Skarżąca zarzuciła postanowieniu naruszenie przepisu art. 398²² kpc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż wniosek pozwanej z dnia 02.07.2014 roku stanowił skargę na postanowienie z dnia 07.12.2013 roku, podczas gdy pismo pozwanej stanowi wniosek pozwanej o uchylenie klauzuli wykonalności w oparciu o przepis art. 359 kpc jak również wniosek o prawidłowe doręczenie pozwanej nakazu zapłaty. Pozwana zarzuciła także naruszenie przepisu art. 126 § 2 pkt 1 kpc w zw. z art. 130 § 1 i 2 kpc poprzez ich

niezastosowanie skutkujące uznaniem, iż nakaz zapłaty został prawidłowo doręczony pozwanej, mimo, iż powódka w pozwie wskazała jako adres pozwanej adres nieruchomości stanowiącej powodową wspólnotę, zaś doręczeń winno się dokonywać bądź to członkom zarządu wspólnoty bądź zarządcy wspólnoty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie należy uznać za bezzasadne. Sąd Okręgowy nie ma żadnych wątpliwości, iż od postanowienia wydanego w niniejszej sprawie przez referendarza sądowego a dotyczącego nadania klauzuli wykonalności przysługuje jedynie skarga zgodnie z art. 398²² § 1 kpc i art. 781 § 1¹ kpc oraz art. 705 § 1 i 3 kpc.

Środkiem zaskarżenia orzeczeń wydawanych przez referendarzy sądowych jest skarga. Referendarz zgodnie z w/w przepisami mógł w niniejszej sprawie nadać klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym. Przyjmując logikę rozumowania skarżącej należałoby uznać, iż postanowienie referendarza w niniejszej sprawie wydane w ogóle nie podlega zaskarżeniu. To oczywisty nonsens skoro takiej samej treści postanowienie wydane przez sędziego zgodnie z art. 795 kpc podlega zaskarżeniu zażaleniem. Z § 3 art. 795 kpc wynika, że do skargi na postanowienie referendarza dotyczące nadania klauzuli wykonalności stosuje się odpowiednio § 2 tego artykułu, co wprost wskazuje, iż przedmiotowe postanowienie podlega zaskarżeniu w terminach takich jak w przypadku zażalenia z tym, że środkiem zaskarżenia jest skarga rozpoznawana przez Sąd Rejonowy.

Nie ma możliwości stosowania w niniejszej sprawie art. 359 kpc o co wnosił skarżący w piśmie uznanym za skargę. Przepis ten nie może zmierzać do korygowania błędnych postanowień w sytuacji gdy nie zmieniły się okoliczności istniejące w chwili orzekania. Pozwana nie wskazuje na zmianę okoliczności a zmierza wprost do korekty merytorycznej zaskarżonego postanowienia referendarza sądowego. Cel ten skarżąca mogła osiągnąć jedynie poprzez złożenia skargi.

Z uwagi na treść pisma z dnia 02.07.2014 roku możliwe było jego zakwalifikowanie jako skargi o czym pełnomocnik pozwanej został pouczony. Przy zastosowaniu interpretacji pozwanej jej wniosek powinien zostać odrzucony a na takie postanowienie zażalenie nie przysługiwałoby. W interesie skarżącej było zatem uznanie pisma za skargę. Pełnomocnik pozwanej jednak nie opłacił skargi, co oznaczało, iż Sąd Rejonowy musiał ją odrzucić jako nieopłaconą.

Wobec tego należało oddalić zażalenie pozwanej na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 1 i 2 kpc jako bezzasadne.